

Arrest

nr. 195 554 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 augustus 2013 tot weigering van verlenging van een tijdelijk verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2014 met referentnummer 39128.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven van 9 oktober 2006 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het oude artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 17 januari 2008 een beslissing waarbij verzoeker wordt gemachtigd tot een verblijf van één jaar, dat telkens werd verlengd tot en met 26 mei 2013.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 30 augustus 2013 een beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf. Deze beslissing, die op 9 december 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[...] Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 26.05.2013 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene werd gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Volgende voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf werden in onze vorige instructies dd. 31.10.2012 opgenomen :

"een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst loonfiches,...) + recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW) + recente bewijzen van middelen van bestaan"

Betrokkene vroeg op 19.04.2013 de aanvraag voor verlenging van zijn A-kaart aan. Betrokkene legde naast een paspoort en een arbeidskaart C geldig tot 03.09.2013 een attest van het OCMW voor dd. 17.04.2013 dat betrokkene een levensminimum werd toegekend voor de periode 01.01.2010 - 31.08.2012. Op 17.05.2013 vroegen wij bijkomende stukken op : recente bewijzen van middelen van bestaan. Op 29.07.2013 laat de gemeente Gent ons weten dat betrokkene geen bestaansmiddelen heeft. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van *"de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging"*. Tevens meent hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoeker "weigering verlenging tijdelijk verblijf" betekend omdat hij geen bestaansmiddelen heeft.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een "weigering verlenging tijdelijk verblijf" te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat er sprake is van schending van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verzoeker merkt op dat hij volledig ter goeder trouw is nu hij wel degelijk alles in het werk stelt om in België aan de slag te kunnen.

Verzoeker is als werkzoekende ingeschreven bij de VDAB (cf. stuk 2). Teneinde de Nederlandse taal zo goed mogelijk te beheersen volgt hij nog steeds Nederlandse taallessen (cf. stuk 3). Verzoeker behaalde reeds het getuigschrift "Maatschappelijke Oriëntatie" (cf. stuk 4).

Dat verzoeker vanaf 1.09.2012 geen OCMW steun heeft ontvangen en dus sindsdien niet meer ten laste was van de Belgische Staat.

Dat verzoeker inwoont bij zijn zoon, die instaat voor het levensonderhoud van zijn vader.

Dat verzoeker wel degelijk ter goeder trouw is nu hij alles in het werk stelt in België om aan de slag te gaan en geenszins ten laste is van de Belgische Staat.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met deze vaststellingen.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids-en motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat verweerder in de bestreden beslissing onterecht stelde dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor verdere verlenging."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat het tijdelijk verblijf niet verder kan worden verlengd. Vervolgens figureren er duidelijke feitelijke motieven. Verzoeker kan dan ook niet zonder meer voorhouden als zou de bestreden beslissing niet afdoende zijn gemotiveerd. Waar verzoeker de motieven verder inhoudelijk bekritiseert, dient het middel verder te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoeker betoogt in essentie dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om op afdoende wijze “zijn verweer/argumenten” te formuleren. Hij wijst er hierbij op dat verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren en dat hij minstens diende te worden gehoord.

2.5. De Raad benadrukt dat in casu een beslissing tot weigering van verlenging van een tijdelijk verblijf voorligt en dat de bestreden beslissing derhalve een antwoord betreft op verzoekers aanvraag tot verlenging van zijn tijdelijk verblijf, toegekend op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet. Aldus is er geen sprake van een beëindigingsbeslissing die werd getroffen op eigen initiatief van verweerder. Hierbij wijst de Raad erop dat het verzoeker in het kader van zijn aanvraag tot verlenging van het tijdelijk verblijf aldus vrijstond alle door hem relevant geachte documenten en inlichtingen aan verweerder voor te leggen. Verweerder heeft bovendien duidelijke richtlijnen aan verzoeker gegeven aangaande de aard van de te leveren bewijsstukken. Zoals in de bestreden beslissing immers wordt aangegeven – en dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier – werd verzoeker naar aanleiding van de laatste verlenging van zijn tijdelijk verblijf, bij schrijven van 31 oktober 2012 geïnformeerd aangaande de over te maken bewijsstukken teneinde een verdere verlenging van het tijdelijk verblijf te kunnen verkrijgen, net name *“een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling [...] + recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW) + recente bewijzen van middelen van bestaan”*. In deze omstandigheden vereist de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, de rechten van verdediging, noch het zorgvuldigheidsbeginsel dat verweerder verzoeker nogmaals uitdrukkelijk zou dienen te horen, alvorens een beslissing te treffen aangaande de door hem ingediende aanvraag tot verlenging van zijn tijdelijke verblijfsmachtiging. Immers heeft verzoeker zijn standpunt kunnen uiteenzetten in zijn verlengingsaanvraag en de mogelijkheid gekregen om zijn aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 23 november 2009, nr. 198.143). Hierbij wijst de Raad er bovendien op dat verweerder reeds zorgvuldig handelde, waar hij – nadat hij constateerde dat verzoeker naar aanleiding van de verlengingsaanvraag enkel een arbeidskaart C, geldig tot 3 september 2013, en een attest van het OCMW dat hij voor de periode van 1 januari 2010 tot 31 augustus 2013 een levensminimum werd toegekend, overmaakte – op eigen initiatief nogmaals een schrijven aan de stad Gent heeft gericht om te informeren naar de recente bestaansmiddelen van verzoeker. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststelling, *“Op 29.07.2013 laat de gemeente Gent ons weten dat betrokkene geen bestaansmiddelen heeft”*.

2.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt te goeder trouw te zijn en alles in het werk te stellen om in België aan te slag te kunnen – en dit wenst te staven met een bewijs inzake de inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, zijn inschrijvingen voor de Nederlandse taallessen en het behaalde getuigschrift *“Maatschappelijke Oriëntatie”* – wijst de Raad erop dat hij hiermee de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt. Zo weerlegt hij hiermee niet dat hij geen bewijsstukken heeft overgemaakt die aantonen dat hij aan de gestelde verlengingsvoorwaarden voldoet, met name een geldige arbeidskaart vergezeld van recente bewijzen van effectieve tewerkstelling, een recent attest waaruit blijkt dat hij op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW), evenals recente bewijzen van middelen van bestaan. Het enkele feit dat hij sedert 1 september 2012 geen steun meer heeft ontvangen van het OCMW, volstaat evenmin om de motieven aan het wankelen te brengen. Losstaand van het gegeven dat bewijzen werden gevraagd dat verzoeker *“op geen enkel ogenblik”* ten laste was van de Belgische staat, betreffen de gestelde verlengingsvoorwaarden duidelijk cumulatieve voorwaarden. Aldus doet het gegeven dat verzoeker thans niet langer steun ontvangt van het OCMW geen afbreuk aan het vastgestelde gebrek aan recente bewijzen van middelen van bestaan. Waar verzoeker stelt dat hij inwoont bij zijn zoon, die instaat voor het levensonderhoud van zijn vader, kan verweerder bezwaarlijk worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Zoals reeds gezegd was verzoeker naar aanleiding van de verlengingsaanvraag in de mogelijkheid alle door hem relevant geachte inlichtingen over te maken, doch er blijkt niet dat verzoeker voormelde omstandigheid – die in het verzoekschrift ook beperkt blijft tot een loutere bewering – aan verweerder ter kennis heeft gebracht. Verweerder kon deze omstandigheid, die bovendien evenmin afbreuk doet aan het vastgestelde gebrek aan bewijs van recente bestaansmiddelen, aldus niet mee in zijn overwegingen betrekken.

2.7. Gelet op bovenstaande toont verzoeker geen schending aan van de in de hoofding van zijn middel aangevoerde wetsbepalingen of beginselen van behoorlijk bestuur.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA